

חומר ביד היוצר

סימי פיטרס Source Sheet by

רמב"ן על בראשית י"ב:ו'

ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם אומר לך כלל תבין אותו בכל הפרשיות הבאות בענין אברהם יצחק ויעקב והוא ענין גדול הזכירוהו רבותינו בדרך קצרה ואמרו (תנחומא ט) כל מה שאירע לאבות סימן לבנים ולכן יאריכו הכתובים בספור המסעות וחפירת הבארות ושאר המקרים ויחשוב החושב בהם כאלו הם דברים מיותרים אין בהם תועלת וכולם באים ללמד על העתיד כי כאשר יבוא המקרה לנביא משלשת האבות יתבונן ממנו הדבר הנגזר לבא לזרעו ודע כי כל גזירת עירין כאשר תצא מכח גזירה אל פועל דמיון תהיה הגזרה מתקיימת על כל פנים ולכן יעשו הנביאים מעשה בנבואות כמאמר ירמיהו שצוה לברוך והיה ככלותך לקרוא את דברי הספר הזה תקשור עליו אבן והשלכתו אל תוך פרת ואמרת ככה תשקע בבל וגו' (ירמיה נא סג סד) וכן ענין אלישע בהניחו זרועו על הקשת (מלכים ב יג טז-יז) ויאמר אלישע ירה ויור ויאמר חץ תשועה לה' וחץ תשועה בארם ונאמר שם (בראשית י"ב:י"ט) ויקצוף עליו איש האלהים ויאמר להכות חמש או שש פעמים אז הכית את ארם עד כלה ועתה שלש פעמים תכה את ארם ולפיכך החזיק הקב"ה את אברהם בארץ ועשה לו דמיונות בכל העתיד להעשות בזרעו והבן זה ואני מתחיל לפרש הענינים בפרט בפסוקים בעזרת השם:

ירמיהו י"ח:א'-י"ב

(א) הַדְּבָר אֲשֶׁר הִנֵּה אֶל-יִרְמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה לֵאמֹר: (ב) קוּם וְיָרַדְתָּ בֵּית הַיּוֹצֵר וְשָׁמָּה אֲשַׁמְיַעְךָ אֶת-דְּבָרֵי: (ג) וְאָרַד בֵּית הַיּוֹצֵר (והנהו) [והנה-הוא] עֲשֵׂה מְלֶאכֶה עַל-הָאֲבָנִים: (ד) וְנִשְׁחַתְתָּ הַכְּלִי אֲשֶׁר הוּא עֲשֵׂה בְּחֹמֶר בֵּיד הַיּוֹצֵר וְשָׁב וַיַּעֲשֶׂהוּ כְּלִי אַחֵר כַּאֲשֶׁר יִשֶׁר בְּעֵינֵי הַיּוֹצֵר לַעֲשׂוֹת: {ס} (ה) וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: (ו) הַכִּיּוֹצֵר הַזֶּה לֹא-אוּכַל לַעֲשׂוֹת לָכֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל נְאֻם-יְהוָה הַנֵּה כַחֲמֹר בֵּיד הַיּוֹצֵר כֵּן-אַתֶּם בְּיַדִּי בֵּית יִשְׂרָאֵל: {ס} (ז) רַגַע אֲדַבֵּר עַל-גּוֹי וְעַל-מַמְלָכָה לְנַתּוֹשׁ וּלְנַתּוֹץ וּלְהֶאֱבִיד: (ח) וְשָׁב הַגּוֹי הַהוּא מִרְעֵתוֹ אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי עֲלָיו וְנַחֲמֵתִי עַל-הִרְעָה אֲשֶׁר חָשַׁבְתִּי לַעֲשׂוֹת לוֹ: {ס} (ט) וְרַגַע אֲדַבֵּר עַל-גּוֹי וְעַל-מַמְלָכָה לְבָנוֹת וּלְנָטוּעַ: (י) וְעֲשֵׂה (הרעה) [הרע] בְּעֵינַי לְבַלְתִּי שָׁמַע בְּקוֹלִי וְנַחֲמֵתִי עַל-הַטּוֹבָה אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לְהִיטִיב אוֹתוֹ: {ס} (יא) וְעַתָּה אָמַר-נָא אֶל-אִישׁ-יְהוּדָה וְעַל-יּוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה הִנֵּה אָנֹכִי

יוצֵר עֲלֵיכֶם רְעָה וְחָשַׁב עֲלֵיכֶם מִחֲשָׁבָה שׁוּבוּ נָא אִישׁ מִדַּרְכּוֹ הֲרַעָה וְהִיטִיבוּ
דַּרְכֵיכֶם וּמַעֲלֵיכֶם: (יב) וְאָמְרוּ נוֹאֵשׁ כִּי־אֲחֵרֵי מִחֲשָׁבוֹתֵינוּ נִלְךְ וְאִישׁ שְׂרָרוֹת
לְבוֹ־הֲרַע נַעֲשֵׂה: {פ}

ירמיהו י"ט:א-ט"ו

(א) כֹּה אָמַר יְהוָה הֵלֵךְ וְקִנִּיתָ בַקֶּבֶק יוֹצֵר חֲרָשׁ וּמְזַקֵּנֵי הָעַם וּמְזַקֵּנֵי הַכְּהֻנִּים:
(ב) וַיֵּצֵאתָ אֶל־גֵּיא בֶן־הַנֶּחֱם אֲשֶׁר פָּתַח שַׁעַר (הַחֲרָסוֹת) [הַחֲרָסִית] וְקִרְאתָ שֵׁם
אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־אָדַבֵּר אֵלֶיךָ: (ג) וְאָמַרְתָּ שְׁמַעוּ דְבַר־יְהוָה מַלְכֵי יְהוּדָה
וַיֹּשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם כֹּה־אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הֲנִנִי מִבֵּיא רְעָה עַל־
הַמָּקוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר כָּל־שְׁמֵעָה תִצְלַנָּה אֲזִנְיוֹ: (ד) יַעַן & אֲשֶׁר עֲזַבְנִי וַיִּנְכְּרוּ אֶת־
הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיִּקְטְרוּ־בוֹ לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּם הֵמָּה וְאֲבוֹתֵיהֶם
וּמַלְכֵי יְהוּדָה וּמָלְאוּ אֶת־הַמָּקוֹם הַזֶּה דָם נְקִים: (ה) וּבָנֹו אֶת־בָּמוֹת הַבַּעַל
לְשָׂרְף אֶת־בְּנֵיהֶם בָּאֵשׁ עֲלוֹת לַבַּעַל אֲשֶׁר לֹא־צוִיתִי וְלֹא דִבַּרְתִּי וְלֹא עָלְתָה עַל־
לְבִי: {פ}

(ו) לָכֵן הִנֵּה־יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה וְלֹא־יִקְרָא לַמָּקוֹם הַזֶּה עוֹד הַתְּפֹת וְגֵיא בֶן־
הַנֶּחֱם כִּי אִם־גֵּיא הַהֲרָגָה: (ז) וּבִקְרַתִּי אֶת־עֵצַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם בַּמָּקוֹם הַזֶּה
וְהַפְּלִתִים בַּחֲרֹב לִפְנֵי אֵיבֵיהֶם וּבִיד מִבְּקֹשֵׁי נַפְשָׁם וְנָתַתִּי אֶת־נִבְלָתָם לַמֶּאֱכָל
לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבַהֲמַת הָאָרֶץ: (ח) וְשַׁמְתִּי אֶת־הָעִיר הַזֹּאת לְשִׁמָּה וְלִשְׂרָקָה כָּל־
עֹבֵר עָלֶיהָ יִשֹּׁם וַיִּשְׂרַק עַל־כָּל־מִכְתָּהָ: (ט) וְהָאֲכַלְתִּים אֶת־בֶּשֶׂר בְּנֵיהֶם וְאֶת־
בֶּשֶׂר בְּנֹתֵיהֶם וְאִישׁ בֶּשֶׂר־רַעְהוּ יֹאכְלוּ בַמְּצוֹר וּבַמְּצוֹק אֲשֶׁר יִצְיִקוּ לָהֶם
אֵיבֵיהֶם וּמִבְּקֹשֵׁי נַפְשָׁם: (י) וְשִׁבַּרְתָּ הַבְּקֶבֶק לְעֵינַי הָאֲנָשִׁים הַהֹלְכִים אוֹתָךְ: (יא)
וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה־אָמַר & יְהוָה צְבָאוֹת כִּכָּה אֲשַׁבֵּר אֶת־הָעַם הַזֶּה וְאֶת־הָעִיר
הַזֹּאת כְּאֲשֶׁר יִשְׁבַּר אֶת־כָּלִי הַיּוֹצֵר אֲשֶׁר לֹא־יִוָּכַל לְהֲרַפָּה עוֹד וּבַתְּפֹת יִקְבְּרוּ
מֵאִין מְקוֹם לַקְּבוּרָה: (יב) כִּן־אֶעֱשֶׂה לַמָּקוֹם הַזֶּה נְאֻם־יְהוָה וְלִיּוֹשְׁבָיו וְלִתְּת אֶת־
הָעִיר הַזֹּאת כְּתֹפֶת: (יג) וְהָיוּ בְּתֵי יְרוּשָׁלַם וּבְתֵי מַלְכֵי יְהוּדָה כַּמָּקוֹם הַתְּפֹת
הַטְּמֵאִים לְכָל הַבְּתִים אֲשֶׁר קִטְרוּ עַל־גַּגְתֵיהֶם לְכָל־צְבָא הַשָּׁמַיִם וְהַסֶּף נְסֻכִים
לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים: {פ}

(יד) וַיָּבֵא יִרְמְיָהוּ מִהַתְּפֹת אֲשֶׁר שָׁלַחוּ יְהוָה שָׁם לְהַנְבֵּא וַיַּעֲמֵד בַּחֲצַר בֵּית־
יְהוָה וַיֹּאמֶר אֶל־כָּל־הָעַם: {ס} (טו) כֹּה־אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
הֲנִנִי מִבֵּי אֶל־הָעִיר הַזֹּאת וְעַל־כָּל־עֲרִיבָה אֶת כָּל־הֲרַעָה אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי עָלֶיךָ כִּי
הִקְשׂוּ אֶת־עַרְפָּם לְבַלְתִּי שְׁמוֹעַ אֶת־דְּבָרֵי:

מלבי"ם על ירמיהו י"ט:א'

הלוך וקנית בקבק, אחר שהורידו בית היוצר והראה לו שבעוד ישראל ביד ה' וברשותו הם דומים כחומר ביד היוצר שאם ישבר הכלי ישוב ויתקנהו ויעשהו כלי אחר, הראה לו עתה משל אחר, שבעת שישראל יצאו מיד ה' ומרשותו ע"י עבודת נכר הם דומים ככלי יוצר שכבר הוסק בכבשן ונגמר שאז אם נשבר אין לו תקנה, וצוהו לקחת בקבוק הוא כלי שנותנים לתוכו דבש ופיו צר, ואחר שנקפא הדבש בתוכו א"א להוציאו רק ע"י שבירת הכלי, וזה משל שהם מלאים עצות רעות ומחשבות מינות שא"א להוציאם מהם ע"י תוכחת הנביאים ובהכרח לשברם כתות לא יחמול, להסיר עצת בליעל ולהתם חטאת ומזקני העם תקח אתך מזקני העם:

ירמיהו כ':א'-י"ח

(א) וישמע פשחור בן-אמר הכהן והוא פקיד נגיד בבית יהוה את-ירמיהו נבא את-הדברים האלה: (ב) ויפה פשחור את ירמיהו הנביא ויתן אתו על-המהפכת אשר בשער בנימן העליון אשר בבית יהוה: (ג) ויהי ממחרת ויצא פשחור את-ירמיהו מן-המהפכת ויאמר אליו ירמיהו לא פשחור קרא יהוה שמה כי אם-מגור מסביב: {ס} (ד) כי כה אמר יהוה הנני נתנה למגור לך ולכל-אהביך ונפלו בחרב איביהם ועיניך ראות ואת-כל-יהודה אתן ביד מלך-בבל והגלם בבליה והכם בחרב: (ה) ונתתי את-כל-חסן העיר הזאת ואת-כל-יגיעה ואת-כל-יקרה ואת כל-אוצרות מלכי יהודה אתן ביד איביהם ובזוזם ולקחום והביאום בבליה: (ו) ואתה פשחור וכלי ישבי ביתך תלכו בשבי ובבל תבוא ושם תמות ושם תקבר אתה וכל-אהביך אשר-נבאת להם בשקר: {פ} (ז) פתיתי יהוה ואפת חזקתני ותוכל הייתי לשחוק כל-היום בלה לעג לי: (ח) כי-מדי אדבר אזעק חמס ושד אקרא כי-היה דבר-יהוה לי לחרפה ולקלס כל-היום: (ט) ואמרתי לא-אזכרנו ולא-אדבר עוד בשמו והיה בלבי כאש בערת עצר בעצמתי ונלאיתי כלכל ולא אוכל: (י) כי שמעתי דבת רבים מגור מסביב הגידו ונגידנו כל אנוש שלמי שמרי צלעי אולי יפתה ונוכלה לו ונקחה נקמתנו ממנו: (יא) ויהוה אותי כגבור עריץ על-בן רדפי יכשלו ולא יכלו בשו מאד כי-לא השכילו כלמת עולם לא תשכח: (יב) ויהוה צבאות בתן צדיק ראה כליות ולב אראה נקמתך מהם כי אליך גליתי את-ריבי: {ס} (יג) שירו ליהוה הללו את-יהוה כי הציל את-נפש אביון מיד מרעים: {ס} (יד) ארור היום אשר ילדתי בו יום אשר-ילדתני אמי אליהי ברוך: (טו) ארור האיש אשר בשר את-אבי לאמר ילד-לך בן זכר שמח שמחהו: (טז) והיה האיש ההוא

כְּעָרִים אֲשֶׁר־הִפָּךְ יְהוָה וְלֹא נָחַם וְשָׁמַע זַעֲקָהּ בְּבִקְרֹת וּתְרוּעָה בְּעֵת צַהֲרִים: (יז)
אֲשֶׁר לֹא־מוֹתַתְנִי מִרְחָם וְתַהֲיִלִּי אִמִּי קְבִרִי וּרְחֻמֶּה־הֵרַת עוֹלָם: (יח) לָמָּה זֶה־
מִרְחָם יִצְאָתִי לְרֵאוֹת עֲמָל וְיִגְזֹן וַיִּכְלֹוּ בְּבִשְׁת יָמָי: {פ}

קידושין ע' ב

אמר רב יהודה אמר שמואל ארבע מאות עבדים ואמרי לה ארבעת אלפים
עבדים היו לו לפשחור בן אימר וכולם נטמעו בכהונה וכל כהן שיש בו עזות
פנים אינו אלא מהם אמר אביי כולהו יתבן בשורא דבנהרדעא ופליגא דרבי
אלעזר דאמר ר' אלעזר אם ראית כהן בעזות מצח אל תהרהר אחריו שנא'
(הושע ד, ד) ועמך כמריבי כהן

איכה ג' א'-ס"ו

(א) אֲנִי הִגְבַּר רָאָה עָנִי בְּשִׁבְט עֵבְרָתוֹ: {ס} (ב) אוֹתִי נָהַג וַיִּלַּךְ חֲשֹׁךְ וְלֹא־
אֹר: {ס} (ג) אַךְ בֵּי יָשָׁב יִהְיֶה יָדוֹ כְּל־הַיּוֹם: {ס} (ד) בָּלָה בְּשָׂרִי וְעוֹרִי
שָׁבַר עֲצָמוֹתַי: {ס} (ה) בָּנָה עָלַי וַיִּקְרַף רֹאשׁ וּתְלָאָה: {ס} (ו) בְּמַחְשָׁכִים
הוֹשִׁיבֵנִי כִּמְתִי עוֹלָם: {ס} (ז) גָּדַר בְּעַדִּי וְלֹא אֵצֵא הַכְּבִיד
נְחֹשְׁתִּי: {ס} (ח) גַּם כִּי אֲזַעַק וְאֲשׁוּעַ שְׁתֵּם תִּפְלְתִי: {ס} (ט) גָּדַר דְּרָכֵי
בְּגִזִּית נְתִיבְתִי עֵנָה: {ס} (י) דָּב אַרְבַּ הוּא לִי (אריה) [אַרְיִ]
בְּמַסְתָּרִים: {ס} (יא) דְּרָכֵי סוֹרֵר וַיִּפְשַׁחֲנִי שְׁמֵנִי שָׁמֵם: {ס} (יב) דְּרָךְ
קִשְׁתוֹ וַיִּצְיַבֵּנִי כַּמְטָרָא לַחֲץ: {ס} (יג) הִבִּיא בְּכַלְיַתִּי בָּנִי
אֲשַׁפְתּוֹ: {ס} (יד) הִיָּתִי שָׁחַק לְכָל־עַמִּי נְגִינָתֶם כְּל־הַיּוֹם: {ס} (טו)
הִשְׁבִּיעַנִי בְּמִרוֹרִים הִרְוֵנִי לַעֲנָה: {ס} (טז) וַיִּגְרַס בְּחֻצֵי שְׁנֵי הַכְּפִישָׁנִי
בְּאֶפְרַי: {ס} (יז) וַתִּזְנַח מִשְׁלֹם נִפְשִׁי נְשִׁיתִי טוֹבָה: {ס} (יח) וְאִמַּר אֲבָד
נִצְחִי וַתּוֹחַלְתִּי מִיְהוָה: {ס} (יט) זָכַר־עֲנִי וּמִרוֹדִי לַעֲנָה וְרֹאשׁ: {ס} (כ)
זָכוֹר תִּזְכּוֹר (ותשיח) [וְתִשׁוּחַ] עָלַי נִפְשִׁי: {ס} (כא) זָאת אָשִׁיב אֶל־לִבִּי עַל־
כֵּן אוֹחִיל: {ס} (כב) חֲסֵדִי יְהוָה כִּי לֹא־תִמְנוּ כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמָיו: {ס} (כג) חֲדָשִׁים לְבָקָרִים רַבָּה אֲמוֹנָתְךָ: {ס} (כד) חֶלְקִי יְהוָה
אֲמַרְךָ נִפְשִׁי עַל־כֵּן אוֹחִיל לּוֹ: {ס} (כה) טוֹב יְהוָה לְקַוֹּ לְנַפְשׁ
תִּדְרָשְׁנוּ: {ס} (כו) טוֹב וַיִּחִיל וְדוּמָם לְתִשׁוּעַת יְהוָה: {ס} (כז) טוֹב לַגְּבַר
כִּי־יִשָּׂא עַל בְּנֵעוֹרָיו: {ס} (כח) יֵשֵׁב בְּדָד וַיִּדְּם כִּי נָטַל עָלָיו: {ס} (כט)
יִתֵּן בְּעַפְרֹ פִּיהוּ אוֹלֵי יֵשׁ תִּקְוָה: {ס} (ל) יִתֵּן לְמַכְהוּ לְחֵי יִשְׁבַּע
בְּחֶרְפָּה: {ס} (לא) כִּי לֹא יִזְנַח לְעוֹלָם אֲדֹנָי: {ס} (לב) כִּי אִם־הוֹגָה וּרְחָם
כָּרַב חֲסָדָיו: {ס} (לג) כִּי לֹא עָנָה מְלָבוּ וַיִּגָּה בְּנִי־אִישׁ: {ס} (לד) לְדַכָּא

תַּחַת רַגְלָיו כָּל אֲסִירֵי אֶרֶץ: {ס} (לה) לְהַטּוֹת מִשְׁפֹּט-גָּבֵר נֶגֶד פָּנָי
 עֲלִיּוֹן: {ס} (לו) לְעוֹת אָדָם בְּרִיבוֹ אֲדֹנָי לֹא רָאָה: {ס} (לוז) מִי זֶה אָמַר
 וְתִהְיֶה אֲדֹנָי לֹא צוּה: {ס} (לח) מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא הָרְעוֹת
 וְהַטּוֹב: {ס} (לט) מִה־יִתְאוּנֶן אָדָם חַי גָּבֵר עַל-חֲטָאוֹ: {ס} (מ) נִחְפְּשָׁה
 דְּרַכֵּינוּ וְנַחֲקֶרְהָ וְנִשׁוּבָה עַד-יְהוָה: {ס} (מא) נִשְׂא לִבְבָנוּ אֶל-כַּפָּיִם אֶל-אֵל
 בְּשָׂמַיִם: {ס} (מב) נַחֲנוּ פִשְׁעֵנוּ וּמְרִינוּ אֶתְּךָ לֹא סִלַּחְתָּ: {ס} (מג)
 סְכוּתָה בְּאֵף וְתִרְדְּפֵנוּ הָרַגְתָּ לֹא חָמַלְתָּ: {ס} (מד) סְכוּתָה בְּעֵנֶן לָךְ מֵעֲבוּר
 תַּפְלָה: {ס} (מה) סְחִי וּמֵאוֹס תִּשְׁיַמְנוּ בְּקֶרֶב הָעַמִּים: {ס} (מו) פָּצוּ
 עֲלֵינוּ פִיהֶם כָּל-אִיבֵינוּ: {ס} (מז) פָּחַד וּפַחַת הָיָה לָנוּ הַשָּׂאת
 וְהַשָּׁבֵר: {ס} (מח) פִּלְגֵי-מַיִם תִּרְדַּ עֵינַי עַל-שָׁבֵר בַּת-עַמִּי: {ס} (מט) עֵינַי
 נִגְרָה וְלֹא תִדְמָה מֵאֵין הַפְּגוֹת: {ס} (נ) עַד-יִשְׁקִיף וְיֵרָא יְהוָה
 מִשָּׂמַיִם: {ס} (נא) עֵינַי עוֹלֵלָה לְנַפְשִׁי מִכָּל בְּנוֹת עִירֵי: {ס} (נב) צוּד
 צְרוּנִי כַצֶּפֶר אִיבֵי חֲנָם: {ס} (נג) צָמְתוּ בְבוּר חַיִּי וַיְדוּ-אֲבָן בֵּי: {ס} (נד)
 צְפוּ-מַיִם עַל-רֵאשֵׁי אֲמֵרֹתַי נִגְזַרְתִּי: {ס} (נה) קָרָאתִי שְׁמֶךָ יְהוָה מְבוּר
 תַּחֲתֵיּוֹת: {ס} (נו) קוֹלִי שָׁמְעַתָּ אֶל-תַּעֲלֵם אֲזַנְךָ לְרוּחֹתַי
 לְשׁוֹעַתִּי: {ס} (נז) קִרְבֵּת בְּיוֹם אֲקַרְאֶךָ אֲמֵרֹתָ אֶל-תִּירָא: {ס} (נח) רַבָּת
 אֲדֹנָי רִיבֵי נַפְשִׁי גָאֵלְתָּ חַיִּי: {ס} (נט) רְאִיתָה יְהוָה עֲגוֹתַי שִׁפְטָה
 מִשְׁפָּטִי: {ס} (ס) רְאִיתָה כָּל-נִקְמָתָם כָּל-מַחֲשַׁבְתָּם לִי: {ס} (סא) שָׁמְעַתָּ
 חֲרַפְתָּם יְהוָה כָּל-מַחֲשַׁבְתָּם עָלַי: {ס} (סב) שִׁפְתַי קָמִי וְהִגִּינוּם עָלַי כָּל-
 הַיּוֹם: {ס} (סג) שִׁבְתָּם וְקִימָתָם הִבִּיטָה אָנֹכִי מִנְגִינָתָם: {ס} (סד) תָּשִׁיב
 לָהֶם גַּמּוּל יְהוָה כְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם: {ס} (סה) תִּתֵּן לָהֶם מְגִנַת-לֵב תִּאֲלָתְךָ
 לָהֶם: {ס} (סו) תִּרְדֶּף בְּאֵף וְתִשְׁמִידִם מִתַּחַת שָׁמַיִם יְהוָה: {פ}

פסיקתא רבתי כ"ו

...אמר לו הקדוש ברוך הוא בטרם אצרך בבטן עד שלא יצרתוך במעי אמן
 מניתך להיות מתנבא על עמי ענה ירמיה ואמר לפני הקדוש ברוך הוא רבונו
 של עולם איני יכול להתנבאות עליהם איזה נביא יצא להם ולא בקשו להורגו
 עמדו להם משה ואהרן לא בקשו לרגום אותם באבנים שנאמר ויאמרו כל
 העדה לרגום אותם באבנים (במדבר י"ד י') העמדת להם אליהו בעל קווצות
 והיו מלעיגים ומשחקים עליו הרי מסלסל קווצותיו שכן [שמו] איש בעל שער
 (מלכים ב' א' ח') העמדת להם אלישע והיו אומרים לו עלה קרח [עלה קרח]
 (שם ב' כ"ג) איני יכול לצאת על ידי ישראל הנה לא ידעתי דבר כי נער אנכי
 (ירמיה א' ו') אמר לו הקדוש ברוך הוא הלא לנער אני אוהב שנאמר כי נער

ישראל ואהבהו (הושע י"א א') שלא טעם טעם חטא וכשגאלתי את ישראל ממצרים קראתי אותן נער דכתב כי נער ישראל [וממצרים קראתי לבני] (שם) ובאהבת נער אני נזכר לכנסת ישראל דכתב זכרתי לך חסד נעוריך (ירמיה ב' ב') ואף אתה אל תאמר כי נער אנכי כי על כל אשר אשלחך [תלך וגו'] (שם א' ז') טול הכוס הזה של חימה והשקה את הגוים נטל ירמיה את הכוס [ואמר] למי אשקה תחילה איזה מדינה תשתה אמר לו את ירושלים ואת ערי יהודה השקה תחילה שהם ראש לכל המלכיות כיון ששמע ירמיה כך התחיל פותח פיו וארר את יומו דכתב ארור יום אשר ילדתי וגו' (שם כ' י"ד): הוא היה אחד משנים שאיררו וקיללו את יומן שנולדו בהם איוב וירמיהו איוב אמר יאבד יום אולד בו וגו' (איוב ג' ג') ירמיה אמר ארור היום אשר ילדתי בו וגו' (ירמיה שם). אמר ירמיה אומר לכם למה אני דומה לכהן גדול שעלה גורלו להשקות מים המרים וקרבו את האשה אצלו ופרע ראשה (ופירסמה בטרם) [ופרסס את שערך] נטל הכוס להשקותה נסתכל בה שהיא אמו התחיל צווח ואומר אוי לי אמי שהייתי משתדל מכבדך והריני מבזך כך היה ירמיה אומר אוי לי עלייך אמי ציון שהייתי סבור שאני מתנבא דברים טובים וניחומים והריני מתנבא עלייך דברי פורענות: